

XVII. HERINNERING

Gefascineerd stond ik heel alleen
en zag hoe grote grijze vogels vlogen,
in ontelbare kleine groepen
gelijkmatig over mij wegbewogen.

De late hemel schemerde koel
met éénkleurige helle slierten
de valse duisternis tegemoet
met een frisse bries in mijn haren.

In de tuin waren vruchten en groenten reeds geoogst.
De glijdende monsters verdwenen in het oosten
onophoudelijk naar verre doelen geschoven
met monotoon zoemende ronkende motoren.

Het was zo symmetrisch,
zo rustgevend,
foutloos harmonisch.

Onherkenbaar was de waanzin van de nakende doodstrijd,
die in het vuur der hel, in het midden van de nacht
in enkele uren duizenden onverwacht
tot een hoopje stof tussen puin zou verbranden:
kinderen, vrouwen, gevangenen en gedeporteerden.
Genadeloos anoniem: doders en gedoden.

Ik kan het loeien van de huilende motoren horen.
Ik zie driehoekige formaties in de verte vliegen
en boven de vuurzee de bliksembollen openbloeien,
in diepste rouw de allersomberste visioenen.

Januari 2005.

Opedragen aan de gemeente Mol, mijn geboorteplaats en aan de stad Darmstadt, waar op 11 september 1944 (kort na de bevrijding van Mol) in twee uren tijd ongeveer twaalfduizend mensen in het bombardement van de stadskern levend verbrand werden.